

la clara impressió de la llur pobresa de recursos per combatre-les, era natural que les malalties fossin considerades més com una força maligna exterior i es donés menys importància a les condicions del malalt. La eliminació de la tifoidea i d'altres febres dels nostres medis, els recursos sobre les malalties protozoàries, la força minvant dels tubèrculs i la sífilis, àdhuc del reumatisme agut amb el dany que infligeix en les vides joves, fan el quadro de calamitats menys ombrívols. Aquests i altres fets són fidels testimonis del canvi que s'ha experimentat en aquests darrers temps.

L'estudi de l'individu

Les sub-infeccions que juguen una part relativament grossa en els problemes sanitaris d'avui, ens demostren la importància de l'individu o hoste, i de les seves reaccions físiques i espirituals. Les activitats de cada individu semblen ésser determinades per certs factors interns; algun ennuïament o influència, que és probablement específica per cada persona. Així un atac d'artritis reumàtica, secundària d'una infecció dentària, és determinada tant per les condicions individuals internes com per l'agent infecciós; i no és el fet menys suggestiu dels recents progressos del nostre coneixement de les malalties malignes portats per Gye i Barnard, la troballa de l'importància d'aquest factor intern en la producció de la malaltia. En un mot, que la especificitat del terreny apar adquirir tanta importància com la especificitat de l'agent infecciós.

Des d'un altre punt de vista, aquest interès de la medicina per l'individu, la seva resistència, les seves qualitats, que l'empenyen cap el bo i el mal, tornen la malaltia al seus començos. I així tornem a interessar-nos amb el fascinant malgrat el difícil estudi de les seves preferències i tendències, amb el territori limit entre els fets fisiològics i els patològics, i això ens porta a considerar que els límits de tot ço que és fisiològic s'amplifiquen amb l'avençament de la civilització. I el cos, el mateix que l'ànima, té els seus trets congènits. L'hàbit fisiològic correspon al caràcter. Qui pot dir on comença el què és peculiar i el què és anormal? A mida que l'edat avança, les peculiaritats es concreten en anomalies. De més a més, el que veiem com peculiaritats en nosaltres mateixos, tendim a qualificar-

ho de defecte en els altres. Així la determinació esdevé obstinació, i ferma voluntat esdevé tossuderia i convicció esdevé obsessió. I ço ens suggereix que el filòsof s'aferrarà a conviccions agradables per tal de restar satisfet els seus darrers anys. Quan a l'aspecte físic, farà esment del fenomen essencial de la hipertensió. Sens dubte que, de vegades, és una qualitat adquirida, però igualment amb freqüència és un hàbit fisiològic, congènit, una sobre-reacció del mecanisme vasoconstrictor que comença com un fet peculiar i pot acabar com un defecte o malaltia i que comença en el reialme del fisiològic i acaba en el del patològic. Altres exemples són el cor excitable i l'abdomen hiperfuncional. El nostre objecte ha d'ésser fer coneixement amb els hàbits i les tendències, guiant al ser humà posseïdor, per tal que les seves potencialitats obrin pel seu bé i no pel seu mal.

El paper del metge de família

Troblem, doncs, que hi ha un contacte entre la Medicina i la Educació. Les seves esferes coincideixen, les seves necessàries aptituds són semblants. Les qualitats intel·lectuals que es necessiten per fer un diagnòstic, són tan essencials en un mestre com en un metge. I partint d'aquest principi, considero que l'ensenyament esdevindrà un dels deures assenyalats de la carrera mèdica. I com pot ésser d'altra manera? Si atenem als seus principis fonamentals—guiar la gent pel camí de la higiene, procurar que la comunitat preservi la salut de les mares, els nens, els escolars, els obrers—, el metge de família ha d'ésser un educador i en part un administrador sanitari¹. Si no comprèn la seva missió d'aquesta manera, el paper del metge de família anirà minvant progressivament, restringit com serà, d'una banda, pels metges sanitaris oficials dedicats exclusivament al seu càrrec i, d'altra, per l'especialista invasor. Ço serà, al meu judici, un desavantatge per la comunitat. La família té necessitat del seu propi metge, a qui conegui i en qui pugui depositar

¹ Les consideracions aquí exposades vénen a tomb pel què fa als recels manifestats en el Parlament i en la premsa sobre l'actitud del nostre *General Medical Council* envers la conducta professional i la pràctica incompetent. Malgrat aquests recels, es funden, gairebé en tots els casos, en un malentès respecte a la missió de la Medicina, no gens menys han d'ésser estudiats i resolts amb un esperit d'ampla intel·ligència.